

ประเทศอัลบาเนีย

ข้อมูลทั่วไป

ที่ตั้ง ตั้งอยู่ในภูมิภาคยุโรปตะวันออกเฉียงใต้ ทิศตะวันตกของคาบสมุทรบอลข่าน ทิศเหนือและทิศตะวันออกเฉียงเหนือติดกับเซอร์เบียและมอนเตเนโกร ทิศตะวันออกติดกับมาซิโดเนีย ทิศใต้และทิศตะวันออกเฉียงใต้ติดกับกรีซ ทิศตะวันตกติดกับทะเล Adriatic และทะเล Ionian

พื้นที่ 28,748 ตารางกิโลเมตร

เมืองหลวง กรุงติรานา

ประชากร 3.6 ล้านคน ประกอบด้วยชาวแอลเบเนียนร้อยละ 95 ชาวกรีกร้อยละ 3 อื่นๆ ร้อยละ 2

ภูมิอากาศ บริเวณที่ราบแถบชายฝั่งทะเลมีภูมิอากาศแบบเมดิเตอร์เรเนียน ส่วนภายในประเทศมีภูมิอากาศหลากหลาย อาทิ อบอุ่นชื้นบริเวณที่ราบต่ำภายในประเทศ ลมแรง ฝนตก บริเวณที่ราบสูงแถบเทือกเขา

ภาษา แอลเบเนียน และมีการใช้ภาษากรีกอย่างกว้างขวางในทางตอนใต้ของประเทศ

ศาสนา มุสลิม (สุหนี่) ร้อยละ 70 แอลเบเนียนออร์ทอด็อกซ์ร้อยละ 20 คริสต์นิกายโรมันคาทอลิกร้อยละ 10

หน่วยเงินตรา Lek (เล็ก) 1 Lek เท่ากับ 0.01 ดอลลาร์สหรัฐ

ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ 9.3 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ (ปี 2549)

รายได้ประชาชาติต่อหัว 2,874 ดอลลาร์สหรัฐ (ปี 2549)

การขยายตัวทางเศรษฐกิจ ร้อยละ 5.0 (ปี 2549)

ระบอบการปกครอง ประชาธิปไตยแบบรัฐสภา โดยเป็นระบบสภาเดี่ยว คือ สภาประชาชน (People's Assembly) มีสมาชิก 140 คน โดย 100 คน มาจากการเลือกตั้งโดยตรง อีก 40 คนมาจากระบบปาร์ตี้-ลิสต์ ประธานาธิบดีเป็นประมุขของประเทศมาจากการเลือกตั้งโดยสภาประชาชน มีวาระการดำรงตำแหน่ง 5 ปี ปัจจุบัน คือ นาย Alfred Moisiu นายกรัฐมนตรีเป็นหัวหน้ารัฐบาล ประธานาธิบดีเป็นผู้เสนอชื่อ โดยได้รับความเห็นชอบจากสภาประชาชน ดำรงตำแหน่ง 4 ปี ปัจจุบัน คือ นาย Sali Berisha

การเมืองการปกครอง

ระบบการปกครอง

แอลเบเนียมีการปกครองแบบสาธารณรัฐ (Republic) และมีประธานาธิบดีเป็นประมุข ซึ่งได้รับการเลือกตั้งจากสภา มีวาระดำรงตำแหน่ง 5 ปี แอลเบเนียมีระบบสภาเดี่ยว ประกอบด้วย สมาชิกจำนวน 155 คน โดย 115 ที่นั่งจะได้รับการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน และ 40 ที่นั่งจะมีการจัดสรรกันตามสัดส่วนคะแนนเสียงที่แต่ละพรรคได้รับการเลือกตั้งเข้ามา สมาชิกจะอยู่ในตำแหน่งคราวละ 4 ปี แอลเบเนียแบ่งการปกครองส่วนท้องถิ่นออกเป็น 26 เขต (districts) ในแต่ละเขตบริหารโดยสภาประชาชนของท้องถิ่น โดยสมาชิกสภาจะมีวาระการดำรงตำแหน่ง 3 ปี รัฐธรรมนูญสังคมนิยมของแอลเบเนียปี 1976 ได้ถูกยกเลิกเมื่อเดือนเมษายน 2534 และใช้ basis law แทน เมื่อเดือนพฤศจิกายน 2537 ร่างรัฐธรรมนูญได้ถูกคัดค้านในการลงประชามติ ปัจจุบันแอลเบเนียยังไม่มีรัฐธรรมนูญถาวร

สถานการณ์การเมืองในแอลเบเนีย

ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 แอลเบเนียได้ถูกอิตาลีและเยอรมนีได้เข้ายึดครอง ต่อมาหลังจากการปราชัยของฝ่ายอักษะ แอลเบเนียได้ตกอยู่ภายใต้การปกครองของสหภาพโซเวียต และปกครองภายใต้ระบอบคอมมิวนิสต์ตั้งแต่ปี 2490 ในระยะแรกของการปกครองโดยระบอบคอมมิวนิสต์ แอลเบเนียมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับยูโกสลาเวีย ต่อมาในปี 2492 ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศทั้งสองเสื่อมทรามลงเนื่องจากแอลเบเนียไม่เห็นด้วยกับอุดมการณ์คอมมิวนิสต์ในแบบของยูโกสลาเวีย และหันมาให้ความสนิทสนมกับสหภาพโซเวียตแทน หลังจากมรณกรรมของสตาลิน ความสัมพันธ์ระหว่างแอลเบเนียและสหภาพโซเวียตได้เสื่อมทรามลงตามลำดับ เนื่องจากแอลเบเนียไม่เห็นด้วยกับนโยบายของนายครุสชอฟและนายเบเรสเนฟ และเป็นเหตุให้แอลเบเนียหันมาให้การสนับสนุนจีนในกรณีความขัดแย้งระหว่างจีนและสหภาพโซเวียต แอลเบเนียตัดความสัมพันธ์กับสหภาพโซเวียตในปี 2505 ต่อมาเมื่อจีนหันไปปรับปรุงความสัมพันธ์กับสหรัฐฯ ในปี 2516 ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างจีนและแอลเบเนียเสื่อมทรามลง แอลเบเนียยังได้แสดงความสนับสนุนเวียดนามกรณีพิพาทกับจีน จนกระทั่งจีนประกาศตัดความร่วมมือทางเศรษฐกิจและทหารกับแอลเบเนียโดยสิ้นเชิง ในปี 2520 แอลเบเนียประกาศนโยบายปิดประเทศและเน้นนโยบายพึ่งพาตนเอง

หลังการล่มสลายของระบอบคอมมิวนิสต์ในยุโรปตะวันออกในปี 2532 แอลเบเนียได้เปลี่ยนแปลงการปกครองสู่ระบอบประชาธิปไตยแบบมีรัฐสภาและจัดการเลือกตั้งแบบเสรีประชาธิปไตยครั้งแรกขึ้นเมื่อวันที่ 31 มีนาคม 2534

แอลเบเนียจัดการเลือกตั้งประธานาธิบดีครั้งล่าสุดเมื่อปี 2545 ผลการเลือกตั้งปรากฏว่า

นาย Alfred Moisiu อดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมได้รับชัยชนะอย่างถล่มทลาย นาย Moisiu มีนโยบายมุ่งตะวันตกมากกว่าประธานาธิบดีคนก่อนๆ แอลเบเนียจัดการเลือกตั้งทั่วไปครั้งล่าสุดเมื่อเดือนมิถุนายน 2548 ซึ่งคณะกรรมการการเลือกตั้งได้รับอุทธรณ์ถึงผลการเลือกตั้งและการทุจริตในการเลือกตั้งกว่า 300 เรื่อง คณะกรรมการการเลือกตั้งจึงได้มีคำสั่งให้จัดการเลือกตั้งใหม่ใน 3 เขตการเลือกตั้ง ผลปรากฏว่าพรรค Democratic Party of Albania (DPA) ได้รับชัยชนะในทั้ง 3 เขต แกนนำรัฐบาล ได้แก่ พรรค DPA ได้ร่วมกับพรรคการเมืองเล็กๆ อีก 10 พรรคจัดตั้งรัฐบาลผสมขึ้น โดยเข้ารับหน้าที่เมื่อวันที่ 11 กันยายน 2548 นาย Sali Berisha นายกรัฐมนตรีได้ประกาศเจตนารมณ์อันดับแรกของรัฐบาลในการปราบปรามการฉ้อราษฎร์บังหลวง ปราบปรามอาชญากรรม มุ่งลดภาษี ดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างชาติ ปรับปรุงสภาวะแวดล้อมทางธุรกิจ ปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานโดยเฉพาะอย่างยิ่งการจ่ายไฟฟ้า อย่างไรก็ตาม การปฏิรูปโครงสร้างพื้นฐานและปราบปรามการทุจริตในวงราชการยังคงเป็นปัญหาที่ทำนายของแอลเบเนีย รวมถึงกระบวนการยุติธรรมที่อ่อนแอ และไม่โปร่งใส การบริหารราชการยังคงถูกรอบงำจากผู้มีอิทธิพลทางการเมือง ปัญหาอาชญากรรมจัดตั้งยังไม่ได้รับการแก้ไขให้ดีขึ้น ซึ่งทั้งหมดมีผลต่อความเชื่อมั่นของนักลงทุนต่างชาติ ทำให้การเมืองภายในแอลเบเนียยังคงขาดเสถียรภาพ และแอลเบเนียยังคงได้รับการวิจารณ์ว่าเป็นศูนย์กลางการค้ามนุษย์ และยาเสพติดในภูมิภาคยุโรปตะวันออกเฉียงใต้

นโยบายต่างประเทศ

แอลเบเนียได้เริ่มปรับเปลี่ยนนโยบายจากเดิมที่เป็นประเทศซึ่งมีผู้นำเผด็จการภายใต้ระบอบคอมมิวนิสต์แบบสตาลิน และมีความผูกพันกับจีน มาเป็นนโยบายต่างประเทศที่มุ่งสู่ตะวันตกมากขึ้น ตั้งแต่ปี 2535 เป็นต้นมา โดยเฉพาะได้พยายามกระชับความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับสหภาพยุโรปซึ่งมีความผูกพันทางภูมิศาสตร์ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และเศรษฐกิจ รวมทั้งเป็นพันธมิตรทางทหารกับสหรัฐฯ เพื่อโอกาสในการเข้าเป็นสมาชิกนาโต ต่อไป

ความสัมพันธ์กับสหภาพยุโรป

แอลเบเนียได้แสดงความสนใจเข้าเป็นสมาชิกของสหภาพยุโรป โดยในปี 2546 ได้เริ่มเจรจาเพื่อเข้าร่วมเป็นภาคีในความตกลง Stabilisation and Association Agreement (SAA) ซึ่งเป็นกรอบความตกลงระหว่างสหภาพยุโรปและ 5 ประเทศในกลุ่มบอลข่าน เพื่อเตรียมการเข้าเป็นสมาชิกสหภาพยุโรป ซึ่งตลอดการเจรจา สหภาพยุโรปแสดงความกังวลต่อความมั่นคงทางการเมือง ทำให้การเจรจาล่าช้ากว่ากำหนด โดยแอลเบเนียได้ลงนามร่วมกับสหภาพยุโรปเป็นภาคีในความตกลง SAA เมื่อเดือนมิถุนายน 2549 อย่างไรก็ตาม แอลเบเนียจำเป็นต้องรอให้สมาชิกสหภาพยุโรปทั้ง 25 ประเทศให้สัตยาบันในความตกลงดังกล่าว และมีการปฏิบัติตามความตกลงระยะเวลาหนึ่ง ก่อนจะสมัครเข้าเป็นสมาชิกสหภาพยุโรปได้ แอลเบเนียเป็นประเทศที่สามในกลุ่มประเทศบอลข่านถัดจากโครเอเชียและมาซิโดเนีย ที่ได้ลงนามในความตกลง SAA กับสหภาพยุโรป

ความสัมพันธ์กับสหรัฐฯ

ความสัมพันธ์ระหว่างแอลเบเนียกับสหรัฐอเมริกาดำเนินภายใต้โครงการความช่วยเหลือ US Aid และภายใต้กรอบนาโต โดยเป็นสมาชิก Euro-Atlantic Partnership Council และโครงการ Partnership for Peace ของนาโต นอกจากนี้แอลเบเนียยังเป็นพันธมิตรของสหรัฐฯ (Coalition of Willing) ในสงครามกับอิรัก ซึ่งสหรัฐฯ ได้ตอบแทนแอลเบเนียด้วยการให้การสนับสนุนการเข้าเป็นสมาชิกนาโต โดยเมื่อเดือนพฤษภาคม 2549 แอลเบเนีย โครเอเชีย และมาซิโดเนีย ได้ร่วมลงนามใน US-Adriatic Partnership Charter เพื่อผลักดันให้ประเทศเหล่านี้ได้เป็นสมาชิกนาโต โดยเร็ว คาดว่าแอลเบเนียจะได้รับเชิญเข้าเป็นสมาชิกในการประชุมสุดยอดนาโตครั้งหน้าในปี 2551

ความสัมพันธ์กับอิตาลีและกรีซ

อิตาลีและกรีซเป็นประเทศคู่ค้าที่สำคัญของแอลเบเนีย และเป็นประเทศที่มีความสำคัญระดับทวิภาคีกับแอลเบเนียมากที่สุด อิตาลีและกรีซมีชาวแอลเบเนียอาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก ซึ่งส่วนใหญ่เป็นแรงงานผิดกฎหมาย หรือมีส่วนเกี่ยวข้องกับองค์การอาชญากรรมอันเป็นปัญหาเรื้อรัง ในส่วนของความสัมพันธ์กับกรีซ ปัญหาชาวกรีกกลุ่มน้อยในแอลเบเนีย และปัญหากลุ่มชนชาว Chams ซึ่งเป็นชนกลุ่มน้อยชาวแอลเบเนียในกรีซ ที่ถูกผลักดันให้ออกจากกรีซหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 โดยแอลเบเนียพยายามผลักดันให้กรีซจ่ายค่าเสียหายให้ ก็ยังเป็นประเด็นที่มีความสำคัญอยู่ในขณะนี้

เศรษฐกิจการค้า

เศรษฐกิจ

แอลเบเนียเริ่มดำเนินการปฏิรูปเปลี่ยนแปลงระบบเศรษฐกิจของตนจากระบบเศรษฐกิจแบบการวางแผนจากส่วนกลาง ภายใต้ระบอบคอมมิวนิสต์เมื่อกลางปี 2535 โดยรัฐบาลได้นำแผนการปฏิรูปทางเศรษฐกิจแบบมหภาคมาใช้ ซึ่งรวมถึงการพยายามที่จะควบคุมด้านการเงินและการคลังของประเทศ การให้วิสาหกิจและอุตสาหกรรมขนาดย่อมพึ่งตนเองด้านการเงิน การให้เอกชนเป็นเจ้าของทรัพย์สินและกิจการ และการสนับสนุนการลงทุนจากต่างประเทศ นอกจากนี้ ได้ดำเนินนโยบายเปิดประเทศและขอรับความช่วยเหลือจากต่างประเทศ

เศรษฐกิจของแอลเบเนียพึ่งพาภาคเกษตรกรรมเป็นหลัก ในปี 2549 รายได้จากภาคเกษตรกรรมมีสัดส่วนคิดเป็นร้อยละ 23 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ แรงงานร้อยละ 57 อยู่ในภาคเกษตรกรรม ซึ่งส่วนใหญ่เป็นกิจการเล็กๆ แต่เดิมนั้น แอลเบเนียเป็นประเทศที่ผลิตน้ำมันดิบ แต่ด้วยเครื่องมือและอุปกรณ์ที่ล้าสมัย ทำให้ผลผลิตมีคุณภาพต่ำและประสบปัญหา

การขาดแคลนตลาดในการส่งออก ส่วนภาคอุตสาหกรรมคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 19 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ ได้ปรับลดลงจากร้อยละ 45 ในปี 2523 ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า ภาคอุตสาหกรรมได้ลดความสำคัญลงภายหลังการล่มสลายของระบบคอมมิวนิสต์ สำหรับด้านการส่งออก สิ่งทอและรองเท้าเป็นสินค้าหลักที่มีสัดส่วนคิดเป็นร้อยละ 55 ของมูลค่าการส่งออกทั้งหมด บริษัทในยุโรปตะวันตก อาทิ อิตาลี ได้ทำสัญญากับบริษัทผลิตรองเท้าและสิ่งทอของแอลเบเนีย ให้แอลเบเนียเป็นฐานประกอบสินค้าสำเร็จที่นำเข้าจากยุโรปตะวันตก เพื่อลดต้นทุนการผลิตสินค้า ส่วนภาคบริการยังคงคิดเป็นสัดส่วนที่น้อยเมื่อเทียบกับประเทศอดีตคอมมิวนิสต์ในยุโรปตะวันออก

แอลเบเนียนับเป็นประเทศที่ยากจนที่สุดในยุโรป ตามข้อมูลของ The Institute of Statistics ในปี 2547 ชาวแอลเบเนียร้อยละ 25 มีรายได้ต่ำกว่า 2 ดอลลาร์สหรัฐต่อวัน และ ร้อยละ 5 ของประชากรมีความเป็นอยู่อย่างยากจนสุดขีด (มีรายได้ต่ำกว่า 1 ดอลลาร์สหรัฐต่อวัน) แต่เดิมนั้น แอลเบเนียเป็นประเทศที่ผลิตน้ำมันดิบ แต่ด้วยเครื่องมือและอุปกรณ์ที่ล้าสมัย ทำให้ผลผลิตมีคุณภาพต่ำและประสบปัญหาการขาดแคลนตลาดในการ ส่งออก วัตถุดิบที่สำคัญเช่นโครเมียม ทองแดง และนิเกิล โดยเฉพาะตลาดในยุโรปตะวันตก นอกจากนี้ ปริมาณการผลิตกระแสไฟฟ้าพลังน้ำซึ่งเป็นแหล่งรายได้ที่สำคัญของประเทศ และมีจำนวนประมาณร้อยละ 12-15 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ (GNP) ก็ลดต่ำลงเนื่องจากภาวะความแห้งแล้ง ในช่วงปี 2532-2535 ที่ผ่านมา และกระบวนการผลิตขาดประสิทธิภาพ ประกอบกับความต้องการของตลาด ในต่างประเทศ ลดต่ำลง ในด้านการเกษตรก็อยู่ในสถานะที่เลวร้ายเช่นกัน เนื่องจากสภาวะความแห้งแล้งดังกล่าว แอลเบเนียผลิตข้าวสาลี ได้ประมาณ 500,000 ตันต่อปี และข้าวโพดในปริมาณที่ใกล้เคียงกัน แต่ก็ยังไม่พอเพียงต่อการบริโภคภายในประเทศ อุปกรณ์และเครื่องมือทางการเกษตรก็ขาดแคลนและล้าสมัย ดังนั้นผลผลิตทางการเกษตรจึงมาจากแรงงาน (โดยเฉพาะสตรี) เป็นส่วนใหญ่ แต่แรงงานขาดสิ่งจูงใจ ในการทำงาน ค่าจ้างแรงงานก็ต่ำมาก อย่างไรก็ตาม ในปัจจุบันแอลเบเนียเริ่มดำเนินการปฏิรูปเปลี่ยนแปลงระบบเศรษฐกิจของตน อย่างจริงจัง โดยเมื่อกลางปี 2535 รัฐบาลได้นำแผนการปฏิรูปทางเศรษฐกิจแบบมหภาคมาใช้ ซึ่งรวมถึง การพยายามที่จะควบคุมด้านการเงินและการคลังของประเทศ การให้วิสาหกิจและอุตสาหกรรมขนาดย่อมพึ่ง ตนเองด้านการเงิน การให้เอกชนเป็นเจ้าของทรัพย์สินและกิจการ และการสนับสนุนการลงทุนจากต่างประเทศ นอกจากนี้ ก็ดำเนินนโยบายเปิดประเทศและขอรับความช่วยเหลือจากต่างประเทศ เศรษฐกิจได้ฟื้นตัวในปี 2536 สำหรับชาวแอลเบเนียส่วนใหญ่ การปฏิรูปเศรษฐกิจครั้งนี้จำเป็นต้องใช้เงินเป็นจำนวนมาก ทำให้แอลเบเนียต้องการความช่วยเหลือด้านอาหารเป็นมูลค่า ถึง 1.0 พันล้านเหรียญ สหรัฐฯ ในปี 2534 และ 2535 เพื่อป้องกันการขาดแคลนอาหารครั้งใหญ่ การฟื้นตัวครั้งนี้ ส่วนหนึ่งก็มาจากรายได้ ของประชาชนจำนวนร้อยละ 5 ที่ทำงานอยู่ต่างประเทศ ส่วนมากในประเทศกรีซและอิตาลี กล่าวกันว่า แอลเบเนียจำเป็นต้องใช้เงินทุนถึง 2.5 พันล้านเหรียญสหรัฐ ในการเยียวยาและบูรณะเศรษฐกิจของตน ซึ่งในเรื่องนี้ หลายประเทศได้ให้ความช่วยเหลือบริจาคเงินแก่แอลเบเนีย เยอรมันตะวันตกได้เสนอให้ความช่วยเหลือในด้านอุปกรณ์ และเครื่องมือต่าง ๆ มูลค่าประมาณ 15 ล้านมาร์คเยอรมัน เพื่อเป็นสื่อสัญญาณ ที่ดีต่อความสัมพันธ์ระหว่างกันในอนาคต ส่วนอิตาลีก็แสดงความประสงค์จะให้ความช่วยเหลือกับแอลเบเนีย

ในเดือนมิถุนายน 2545 แอลเบเนียได้เข้าเป็นภาคีความตกลงกับ IMF ในโครงการ The Poverty Reduction and Growth Facility (PRGF) เป็นระยะเวลา 3 ปี ซึ่งแอลเบเนียได้รับอนุมัติวงเงินความช่วยเหลือคิดเป็นเงิน 36 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ซึ่งนับตั้งแต่เริ่มดำเนินโครงการ แอลเบเนียได้แสดงความตั้งใจที่จะดำเนินโครงการอย่างเต็มที่ จึงสร้างความเชื่อมั่นให้แก่ IMF ที่จะขยายเวลาการดำเนินโครงการต่อไปอีก

ความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับสาธารณรัฐแอลเบเนีย

ความสัมพันธ์ทางการทูต

ประเทศไทยได้สถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตกับแอลเบเนียเมื่อวันที่ 30 กันยายน 2525 และได้มอบหมายให้สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงเบลเกรดมีเขตอาณาครอบคลุมถึงแอลเบเนีย เอกอัครราชทูตคนแรกของไทยได้ยื่นพระราชสาส์นตราตั้งต่อประมุขประเทศแอลเบเนียเมื่อวันที่ 27 มิถุนายน 2527 ปัจจุบันสถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงโรม เป็นผู้ดูแลแอลเบเนีย

สืบแทนสถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงเบลเกรด ซึ่งได้ปิดตัวลงเมื่อยูโกสลาเวียเกิดสงครามกลางเมืองเพื่อแยกตัวของสาธารณรัฐต่างๆ สำหรับแอลเบเนียนั้นได้แต่งตั้งเอกอัครราชทูตแอลเบเนียประจำกรุงกัวลาลัมเปอร์ เป็นเอกอัครราชทูตประจำประเทศไทยอีกตำแหน่งหนึ่งด้วย ความสัมพันธ์ระหว่างไทยและแอลเบเนียดำเนินไปด้วยความราบรื่นแต่ไม่มีความใกล้ชิด เนื่องจากก่อนที่แอลเบเนียจะเปลี่ยนแปลงการปกครองเป็นระบอบเสรีประชาธิปไตยในปี 2534 แอลเบเนียมีการปกครองในระบอบคอมมิวนิสต์ที่แข็งแกร่ง และภายหลังการเปลี่ยนแปลงการปกครองในปีดังกล่าว แอลเบเนียยังประสบวิกฤตทางการเมืองภายในมาตลอด

ในระดับประชาชนทั่วไป ชาวแอลเบเนียได้เดินทางไปทำงานและประกอบธุรกิจอยู่ในประเทศต่างๆ เกือบทั่วทุกมุมโลก ชาวแอลเบเนียส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในประเทศออสเตรเลีย ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา และอิตาลี สำหรับประเทศไทยนั้น ชาวแอลเบเนียส่วนใหญ่เดินทางมาไทยเพื่อใช้เป็นจุดเปลี่ยนเพื่อเดินทางต่อไปยังประเทศออสเตรเลีย

ความสัมพันธ์ด้านเศรษฐกิจ

ในปี 2549 การค้ารวมระหว่างไทยและแอลเบเนียคิดเป็นมูลค่า 862,519 ดอลลาร์สหรัฐ โดยไทยได้ดุลการค้าคิดเป็นมูลค่า 718,285 ดอลลาร์สหรัฐ มูลค่าการค้ารวมปรับตัวเพิ่มขึ้นร้อยละ 38.5 จากปีก่อนหน้า ทั้งนี้ไทยเป็นฝ่ายได้ดุลการค้ามาตลอดระยะเวลา 4 ปีที่ผ่านมา แอลเบเนียเป็นคู่ค้าลำดับที่ 19 จากจำนวน 22 ประเทศจากกลุ่มประเทศยุโรปตะวันออก

สินค้าที่ไทยส่งออก พลาสติกปูพื้นและผนัง เหล็ก เหล็กกล้าและผลิตภัณฑ์ ผลิตภัณฑ์ยาง ยานพาหนะและส่วนประกอบสิ่งทอ สินค้าอุตสาหกรรมการเกษตร เครื่องคอมพิวเตอร์และเครื่องทำความเย็น เครื่องใช้ไฟฟ้า ผ้าฝ้ายและด้าย

สินค้าที่ไทยนำเข้า เคมีภัณฑ์ (สีทา วาร์นิชและวัตถุแต่งสี) เครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์

การลงทุน

ปัจจุบันยังไม่มีการลงทุนจากแอลเบเนียที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนในไทย ฝ่ายแอลเบเนียได้ชักชวนให้นักธุรกิจไทยเดินทางเข้าไปลงทุนและทำธุรกิจในด้านต่างๆ ในแอลเบเนีย โดยเสนอรูปแบบการร่วมลงทุนกับชาวแอลเบเนีย โดยที่ผ่านมามีนักธุรกิจจีน มาเลเซีย และเกาหลี เดินทางเข้าไปประกอบธุรกิจอย่างประสบผลสำเร็จในระดับหนึ่ง

ความสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยว

ในด้านการท่องเที่ยว การปฏิสัมพันธ์ระหว่างไทยและแอลเบเนียยังอยู่ในขั้นต่ำ โดยในปี 2549 มีนักท่องเที่ยวแอลเบเนียเดินทางมาประเทศไทยจำนวน 341 คน ปรับตัวเพิ่มขึ้นจากปีที่ผ่านมาร้อยละ 42.08 และในช่วงเดือนมกราคม-มีนาคม 2550 จำนวนนักท่องเที่ยวแอลเบเนียคิดเป็น 101 คน แอลเบเนียเป็นประเทศที่มีที่ตั้งติดกับทะเลแอดเดรียติกทางทิศตะวันตก และมีชายทะเลทอดยาวลงไปทางตอนใต้ มีสภาพอากาศที่ดีเกือบตลอดทั้งปี ส่วนฝ่ายไทยมีความเชี่ยวชาญในธุรกิจการท่องเที่ยว รัฐบาลแอลเบเนียจึงประสงค์ให้ไทยเข้ามาลงทุนในธุรกิจด้านการท่องเที่ยวในแอลเบเนีย

ความตกลงที่สำคัญ ๆ กับไทย

ในปัจจุบัน ยังไม่มีความตกลงใดๆ ระหว่างไทยและแอลเบเนีย แอลเบเนียได้สร้าง ความตกลงว่าด้วยความร่วมมือด้านการท่องเที่ยว และร่างความตกลงว่าด้วยความร่วมมือด้านเศรษฐกิจและการค้า มาให้ฝ่ายไทยพิจารณา ซึ่งกำลังอยู่ในระหว่างการพิจารณาของหน่วยราชการที่เกี่ยวข้องของไทยและฝ่ายไทยได้สร้างโต้ตอบของความตกลงว่าด้วยการยกเว้นการตรวจลงตราหนังสือเดินทางทูตและราชการให้ฝ่ายแอลเบเนียพิจารณา

การเยือนที่สำคัญ

จนถึงปัจจุบัน ยังไม่มีการแลกเปลี่ยนการเยือนในระดับสูงระหว่างกัน